

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 grudnia 2024 r.

sprawy **P. C.**

skazanego za czyny z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu do 8.12.2011 w zw. z art. 4 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 18 stycznia 2024 r., sygn. akt V Ka 1334/23,

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

z dnia 12 lipca 2023 r., sygn. akt VI K 370/22,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego P. C. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 12 lipca 2023 r., sygn. akt VI K 370/22, oskarżonego P. C. uznano za winnego czynu z art.

56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu do dnia 8.12.2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek przy ustaleniu wysokości jednej z nich na 30 zł. Nadto, orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 188.500 zł i nawiązkę w wysokości 2.000 zł na rzecz Fundacji M. w W..

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 stycznia 2024 r., sygn. akt V Ka 1334/23, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając:

„rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

a) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. poprzez nierzetelną kontrolę odwoławczą w postaci nienależytego i niedostatecznego rozważenia argumentacji apelacyjnej zarzutu dotyczącego przyjęcia przez sąd a quo, iż wyjaśnienia oskarżonego P. C. , zeznania K. K. , A. K. , M. M. , M. K. , D. G. nie są wiarygodne i nie mogą być podstawą do ustalenia stanu faktycznego, a zeznania D. S. zasługują na ten przymiot i mogą stanowić jedyną podstawę do ustalenia stanu faktycznego, pomimo iż zeznania te składał on w celu osiągnięcia korzystnej sytuacji karnoprosesowej i nadzwyczajnego złagodzenia jego kary, zeznania świadka składane były ponad 10 lat po wydarzeniach, o których mówił, nie był on w stanie rozpoznać lokalizacji, w której miał poznać P. C. , nie znał jego imienia i nazwiska, świadek uprzednio pomówił inne osoby, które zostały uniewinnione przez inne Sądy, przez co dowód ten nie zasługuje na przymiot wiarygodności, a zwłaszcza na oparcie całego stanu faktycznego na nim - czego konsekwencją było błędne zaakceptowanie oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji i argumentów zawartych w uzasadnieniu sądu;

b) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. poprzez brak prawidłowego rozważenia znaczenia dla rozstrzygnięcia apelacji nowego dowodu zgłoszonego w pisemnym środku zaskarżenia, a mianowicie dowodu z opinii

biegłego psychologa na okoliczność warunków psychologicznych świadka D. S. wpływających na wiarygodność zeznań składanych przez świadka i sprowadzenia we wskazanym zakresie kontroli apelacyjnej do stwierdzenia, że świadek poza niepamięcią pewnych okoliczności, które było wynikiem procesu zapominania zdarzeń z powodu upływu czasu, wypowiada się w sposób nie budzący wątpliwości co do jego stanu psychicznego, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, podczas gdy w trakcie postępowania świadkowie wskazywali na problemy psychologiczne świadka D. S. ”.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi prokurator Prokuratury Okręgowej w Siedlcach del. do Mazowieckiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Warszawie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14). Takich wad o rażącym charakterze obrońca skazanego P. C. w treści wniesionej kasacji nie wykazał.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, sformułowanego jako naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., stanowiącego w istocie powielenie zarzutu apelacji, wskazać należy, że Sąd Okręgowy przeprowadził rzetelną kontrolę odwoławczą i szczegółowo odniósł się do kwestionowanej przez obronę oceny dowodów. Skrupulatnie przeanalizował negowane przez skarżącego depozycje małego świadka koronnego D. S. , które

stanowiły kluczowy lecz nie jedyny dowód w sprawie, w tym również pod kątem tego, że składał on zeznania w innych postępowaniach karnych, obciążając tam osoby, które zostały uniewinnione. Sąd odwoławczy zwrócił uwagę na spójność, niesprzeczność tych zeznań i częściowe ich potwierdzenie w innych dowodach, np. zeznaniach A. K. , K. K. czy też wyjaśnieniach samego oskarżonego.

Drugi zarzut kasacji, sformułowany jako naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k., również okazał się oczywiście bezzasadny. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność warunków psychologicznych świadka D. S. wpływających na wiarygodność zeznań przez niego składanych został zgłoszony w apelacji, a Sąd II instancji pochylił się nad nim na s. 5 uzasadnienia, nie dostrzegając podstaw do powoływania biegłego psychologa do sprawy. Rozważył przy tym kwestię uzależnienia narkotykowego świadka D. S., sposób jego zachowania na rozprawach, treść wypowiedzi. Obrońca tak wówczas, jak i obecnie, nie wykazał potrzeby zweryfikowania wiarygodności świadka za pomocą biegłego psychologa.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezzwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy postanowił zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego z tożsamyh przyczyn co Sąd odwoławczy i częściowo Sąd I instancji, a zatem z uwagi na sytuację materialną i rodzinną P. C. oraz wymiar orzeczonych wobec niego sankcji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł]

